

[Ninn-Hansen.]

hvervslivet tilstrækkelig mulighed for at gennemføre sammenslutninger (fusioner) og fjerne de nuværende hindringer herfor.

De gældende regler for fusioner er ikke tilstrækkelige. Der er ofte behov for de såkaldt lodrette fusioner. Det er ikke rimeligt, at et indledt samarbejde af f. eks. teknisk karakter ikke kan føres igennem til sin logiske konsekvens, fordi skattereglerne hindrer det. Man hindrer da den fulde nytte af en administrativ og økonomisk rationalisering.

Det forslag, der her fremsættes, bygger på betænkningen af 2. juli 1974 fra den under finansministeriet nedsatte kommission om beskattningen af aktieselskaber og aktionærer. Da forslagsstillerne mener, det vil være væsentligt for erhvervslivet, at forslaget gennemføres hurtigt, har man ønsket lovforslaget — der hviler på forslag fra nævnte kommission — fremsat så tidligt, at det kan gennemføres i indeværende samling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kurt Hansen) (VS):

Jeg skal hermed tillade mig at fremsætte forslag til lov om ophævelse af lov om mægling i arbejdsstridigheder.

Der har i de sidste år været voksende tendens til at integrere statsmagten i indgåelsen af kollektive overenskomster.

Ved overenskomstforhandlingerne i 1972-73 blev der sat et protokollat i halen af mæglingsforslaget. Af dette protokollat fremgår det, at der skulle nedsættes en kommission til at se på den automatiske dyrtidsregulering. Heri skulle indgå repræsentanter fra „alle interesserede parter“.

Ved de seneste overenskomst-„forhandlinger“ blev der grebet meget direkte ind fra statsmagtens side. Her kunne enhver se, at der ikke var tale om „frie“ forhandlinger.

Tvangsindgrebet har ikke bare virkninger for denne overenskomstperiode. Virkningerne rækker helt frem til 1979. Det fremgår af lov nr. 48 af 11. marts 1975 om forlængelse af kollektive overenskomster og aftaler m. v. og af bemærkningerne til loven, at dyrtidsreguleringen for rene akkorder i fremtiden ikke skal gives som en procentregulering. Endvidere fremgår det, at parterne på arbejdsmarkedet skal optage forhandlinger om, hvorledes dette bedst kan foregås. Disse

forhandlinger skal være afsluttet i 1977 ved ikrafttrædelsen af de fornyede overenskomster. Der skal være en nødvendig tilpasningsperiode på to år. Dette må nødvendigvis være perioden fra 1977 til 1979. (Der kan jo ikke være tale om en indkøringsperiode om en ting, der ikke har været forhandlet). Hensigten med alt dette er at indføre ensartede dyrtidsportioner på 60 øre i timen til alle. Dyrtidsportionerne er altså øremærkede frem til 1979.

Det er vores partis principielle opfattelse, at statsmagten ikke skal være part i de sager, der vedrører arbejdsmarkedet. I konsekvens heraf foreslår vi, at forligsmandsloven (loven om mægling i arbejdsstridigheder) ophæves.

I selve forligsmandsloven er der jo en del bestemmelser, der i afstemningssituationer stiller lønarbejderne i en meget ugunstig position. Her tænkes på sammenkædningsreglerne og afstemningsreglerne. Men efter vores opfattelse må enhver form for statsindblanding udelukkes.

Forligsmandsloven taler om „samfundsøkonomiske hensyn“. Det er efterhånden blevet klart for flere og flere lønarbejdere, hvad „samfundsøkonomiske hensyn“ rent faktisk betyder: hensyn til kapitalejernes profitkrav. Dette vil enhver forligsmand tage hensyn til, ellers vil han sætte sig ud over de såkaldte samfundsøkonomiske hensyn. Og det ville jo være det stik modsatte af, hvad der er statsmagtens rolle i det kapitalistiske samfund. Den statslige forligsmandsinstitution er med andre ord ikke en uvildig mæglingssinstans.

Der er større og større forståelse herfor på arbejdspladserne og i visse dele af lønarbejdernes organisationer. Det er vor opfattelse, at de aftaler, der indgås på arbejdsmarkedet, bør hvile på princippet: forhandling — aktion.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om Statens Uddannelsesstøtte. [Optaget af Tove Nielsen].

(Lovforslag nr. 18. Fremsat 24/1 75. Første behandling 7/3 75. Betænkning 21/3 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.